

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

SCOPINARO, WAT IS DAT VOOR IETS?

Een caloriearm blijspel in drie bedrijven

door

1880

Christiaan R.J. Bosman

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2015

Nr.3258

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen

Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *SCOPINARO, WAT IS DAT VOOR IETS?* op te voeren moet de naam van auteur *CHRISTIAAN R.J. BOSMAN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2015/0220/006
ISBN- 978- 90-385-13348

© 2015 Toneelfonds J. Janssens/Christiaan R.J. Bosman
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 3 heren)

BERNARD BOLLEKENS : Hij is met zijn 128 kg en 1,60 m ronduit dik. Hij is vijftiger, weduwnaar met twee kinderen. Hij beslist een Scopinaro te laten uitvoeren, een operatie met maagverkleining en darmomlegging. In het toneelstuk evolueert hij van leuk dikkerdje tot een zelfstandige man die opnieuw richting geeft aan zijn leven.

WIM BOLLEKENS : De kritische zoon van Bernard. Hij toont zich in het eerste bedrijf van zijn kritische kant, vraagt om na te denken. Tussen de lijntjes voelen we dat de verhouding met de andere personages gespannen is, zonder te vernemen waarom. Hij is racistisch ingesteld, conservatief, maar raakt daarmee in de knoei met zichzelf. Hij heeft ook goeie kanten: hij is praktisch en bekommerd om zijn vader. In het laatste bedrijf komt het tot een breuk met zijn vader. Maar of dat definitief is, wordt niet duidelijk. We komen te weten dat hij als conservatieve familieman net die familie is kwijtgeraakt. Zijn vrouw heeft hem laten zitten, maar dat durft hij aan niemand zeggen.

KAREN BOLLEKENS : De modernistische dochter van Bernard. Voorbeeld van de goed bedoelende blonde tuttebel die dweept met alles wat nieuw is. Laat zich blijkbaar manipuleren door haar broer. Zij kookt voor Bernard. Ze heeft een bazige en vooral krenterige echtgenoot, die we alleen uit de gesprekken leren kennen. Maar tegenover deze echtgenoot staat ze nogal raar. Die man weet niet te veel van wat ze doet of koopt of beleeft. Ze ziet haar vader graag. Dat de breuk met zijn kinderen haar toch een tweede kans laat bij haar vader, wordt snel duidelijk: zij moet de sleutel niet afgeven. Ze wordt ook nog verwacht, al zal ze niet echt meer nodig zijn voor de taak die ze op zich genomen had.

ARMANDJE VERSTREPEN : De buurman op dezelfde verdieping en in hetzelfde appartementsblok als Bernard. (zodat ze dezelfde lift, trappen- en brievenbushall gebruiken) Het is een homo eerste klas van ongeveer Bernards leeftijd. Hij is bekommerd en behulpzaam als geen ander, zodat het er op lijkt dat hij een oogje heeft op Bernard. Een paar keer wordt dat ook met zoveel woorden gezegd, alhoewel het evengoed een manier van lachen kan zijn. In zijn behulpzaamheid brengt hij Bernard af en toe in de problemen. Maar op het einde komt het toch wel goed.

GEORGETTE PANNENKOEK : Bijgenaam: ‘Madame Pannenlat’. Ze is de buurvrouw van Bernard. Woont op dezelfde verdieping als Bernard, heeft echter een schuine inkijk in zijn appartement en moet ook een andere trappenhuis en lift gebruiken om tot bij hem te komen. Door haar leeftijd is ze ook wat minder snel mee met de anderen. Maar sommige van haar antwoorden en vragen, suggereren dat ze ook vroeger al niet erg snugger was. Ze heeft een oogje op Bernard, of liever op zijn eigendommen. Is ook een tiental jaar ouder dan hij. Vindt alles te duur, is zuinig op het gierige af, maar doet liever zelf niet te veel moeite. Wanneer Bernard haar wijsmaakt dat hij niets meer over houdt van zijn eigendommen, druipt ze af... hij is geen goede partij meer.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen

Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

MARIELOUISKE VERSTAPPEN : In het begin een gewone vriendin van Bernard. Ze heeft dezelfde operatie al eerder laten uitvoeren. Zij kan hem in de moeilijke doolhof dus wat wegwijs maken. Zij is voor het publiek dan ook degene die de commerciële aspecten van de operatie duidelijk moet maken. Zij vertolkt de kwetsbaarheid van mensen met overgewicht. Geleidelijk aan groeit dit naar iets intiemers en in het laatste bedrijf zal Bernard haar zelfs ten huwelijk vragen. Dat zij een goede partij voor hem is, moet duidelijk worden uit het feit dat zij in zijn leven de eerste breuken lijmt. Zij is de eerste die probeert om Karen in het appartement te houden, na de breuk van Bernard met zijn kinderen. Zwakt zijn scherpe oordeel over Georgette wat af, al lijmt ze natuurlijk niet alles wat fout liep met haar, zij is immers haar rivale. Zij lijmt de brokken met Armandje.

DECOR

Een woonkamer in een appartementsgebouw. In de achtergrond een glazen deur met annex venster, die suggereert dat er een balkon is. Uitzicht daarachter ad libitum, maar met de illusie dat het appartement redelijk hoog gelegen is. Aan de ene kant van de kamer hebben we een eetplaats, met een deur die naar de hall leidt. Aan de andere kant een zithoek met sofa en salontafeltje en in de zijwand twee deuren, waarvan de ene duidelijk een toiletdeur is. De andere gaat naar de keuken. Tussen de twee deuren staat een barneubeltje met enkele flessen en in het kastje enkele wijnflessen.

KORTE INHOUD

Bernard Bollekens, vijftiger, weduwnaar, twee kinderen, zoon Wim en dochter Karen, is met zijn 139 kg en 1,60 m ronduit dik. De buurman, Armandje, homo, van dezelfde leeftijd, is bekommerd en behulpzaam als geen andere. Aan de andere kant van de appartementsblok woont Georgette Pannenkoek, zuurpruim en geschminkte pannenkoek, op vrijersvoeten met Bernard in slachtofferrol. Bernard's gewone vriendin, Marielouiske, iets jonger dan hij, heeft evenveel als hij gewogen. Via een chirurgische ingreep is ze 50 kg afgevallen en werd een bevallig ding van middelbare leeftijd. Bernard stemt er in toe de chirurg die haar opereerde te zien. Met zijn besluit dezelfde operatie te ondergaan start het eerste bedrijf. Het tweede speelt na de operatie en revalidatie. Het derde bedrijf volgt op de tweede controle bij de dokter en zoveel kilogrammetjes later...

OPDRACHT

Voor alle mijn vrienden
en vriendinnen
die goed in 't vlees zitten.
En dat vlees is nog niets,
maar al dat vet
dat er rond en tussen zwabbert,
nemen zij er ook maar bij.
Voor Annemarie (Grote Beer), Martine, Nathalie, Linda
en Marleen op sch. en
Marleen (al is het voor haar niet echt nodig) uit A.,
zelfs een beetje voor Erika en nog een klein beetje voor Brigitte. Voor Punaise,
Ivan uit B.
en zelfs een beetje Ivan uit O.
Er is hoop voor jullie,
zoals er hoop voor mij was.

Als je naar het stuk ergens gaat kijken,
of je wilt het lezen,
denk aan alle verschrikkingen
met die meest onmogelijke vreselijke diëten.
Denk aan het slanke leven
dat voor jullie openligt.
Maar vergeet niet te leven !

Met dank aan dr. L.
en het verpleegkundig personeel
uit de Sint-Niklaaskliniek in Sint-Niklaas

EERSTE BEDRIJF

Scène 01.01

(Bernard en zijn kinderen komen thuis na het bezoek aan de dokter. Dochterlief ratelt maar door. Ze komt helemaal alleen de scène op langs de voordeur, die zij blijkbaar heeft opengedraaid. Ze stapt naar het venster achteraan en kijkt even naar beneden door het raam terwijl ze er uit flapt.)

KAREN : Dien dokter, dat was wel ne sympathieke mens, vond ik.

(Er komt niet onmiddellijk een antwoord. Maar omdat ze toch niet achterom kijkt merkt ze dus niet dat ze helemaal alleen in de woonkamer staat.)

Ik zei dat ik die dokter ne sympathieke mens vind...

(Het blijft opnieuw stil. Ze is nog steeds alleen. Ze krijgt het blijkbaar wat op de heupen dat er geen antwoord komt. Nu kijkt ze licht geërgerd om.)

Wel hebt ge vanzeven geweten, nu sta ik hier nog alleen te leuteren. Waar blijft die nu toch? *(Ze loopt even tot aan de deur en roept naar buiten.)* Awel, waar blijft ge?

BERNARD : *(vanachter de scène)* Ge moet mij zo niet opjagen, ik heb het zo al moeilijk genoeg.

KAREN : Ja, ambetant hé, dat die lift in panne staat.

BERNARD : *(vanachter de scène)* Als ge het maar weet, maar allé, ik ben er geraakt. *(komt nu op tot in het deurgat)* Maar laat mij nu maar wat bekomen. Wat waart ge daarjuist aan het zeggen?

(Bernard staat nu in het deurgat en leunt tegen de deurlijst. Hij staat duidelijk amechtig uit te puffen. Hij is gigantisch dik. Niet te groot en hij heeft een jasje aan dat op barsten staat.)

KAREN : Awel, ik zei dat ik die dokter ne sympathieke mens vind...

BERNARD : *(puffend en duidelijk met een gebrek aan adem)* Daar hebt ge gelijk in. En hij zal duidelijk nooit ne klant voor zijn eigen diensten worden.

KAREN : Ja, dat is mij ook opgevallen dat het genen brede was.

BERNARD : Het was ne magere. Maar dat valt niet zo op omdat hij ook gene grote is.
(strompelt nu de scène over en verdwijnt in de deur naar de keuken)

KAREN : ‘t Is precies dat ge daarmee nog iets wilt zeggen...

(We horen gestommel in de keuken en een koelkastdeur die dichtklapt.)

Wat zijt ge nu weer aan het doen?

(Bernard komt in de deuropening van de keuken staan met een bordje met een gebakje in de hand.)

Ge gaat nu toch niet opnieuw beginnen eten?

BERNARD : En waarom niet? Als ge honger hebt, moet ge eten. Ik voel me zo flauw als nen uitgewrongen dweil.

KAREN : Maar hoe is dat nu mogelijk? Voor we naar de dokter gingen hebt ge een volledige warme maaltijd binnengespeeld...

BERNARD : ...en we zijn meer dan twee uur weggeweest. Is dat niet normaal dat ne mens dan opnieuw honger heeft? Maar wat ik wilde zeggen: die dokter is ne magere, ge kunt dat zien aan zijn slappe polsjes. Voor de rest ziet ge dat niet, omdat hij klein van postuur is.

KAREN : Ik versta niet wat dat er nu mee te maken heeft.

BERNARD : Ja. ‘t Is omdat ik ook gene grote ben dat het bij mij zo goed opvalt dat ik nen dikke ben.

KAREN : (*duidelijk om van onderwerp te veranderen*) Eigenlijk had ik van die dokter nog nooit gehoord.

BERNARD : Ik ook niet. Had Marielouiske mij heel haar verhaal niet gedaan, ik zou hem ook niet gekend hebben. (*Het gebakje verdwijnt nu in één keer in zijn mond. Hij keert zich om en gaat het bordje terug in de keuken zetten.*)

KAREN : Ze is het ook niet bij de deur gaan zoeken om zich te laten opereren.

BERNARD : (*vanachter de scène en duidelijk met zijn mond vol*) Maar d'r zijn ook nog ander klinieken waar ze die operatie doen.

KAREN : (*Komt tot aan de keukendeur*) Dan kan dat ook dichter?

BERNARD : (*vanachter de scène*) Niet als ik het door dokter Schaapkens wil laten doen. (*Komt opnieuw de keuken uit met een potje in de hand en een lepeltje*) Die doet dat alleen daar en in zijn privékliniek.

KAREN : Waarom gaat ge dan niet naar daar? Wat is dat nu weer?

BERNARD : Een overschotje rijstpap. Als ik dat nog lang laat staan, gaat er schimmel op komen.

KAREN : Dat is toch veel exclusiever?

BERNARD : Exclusief is geen reden om beschimmelde rijstpap te eten.

KAREN : Dat wil ik niet zeggen. Het is toch veel exclusiever om naar de privékliniek te gaan.

BERNARD : Wat heeft dat er nu mee te maken?

KAREN : Dat staat ook chiquer als ge dat aan de mensen moet vertellen.

BERNARD : Ge moet dat niet aan de mensen vertellen. En dat exclusiever, dat kan best zijn, de factuur zal dan ook iets exclusievere bedragen bevatten en daar heb ik het niet zo voor.

KAREN : Allé, bezie dat nu ne keer! Het mag meer kosten omdat het Schaapkens is, maar het mag dan weer niet zo duur worden dat het in zijn privékliniek gebeurt!

BERNARD : Dezelfde dokter aan een goedkoper tarief, dat is goed genoeg. Ik moet daar al die tralala niet bij hebben.

KAREN : 't Gaat ook over de veiligheid...

BERNARD : Niet zeveren, subiet verslik ik mij nog in mijn rijstpappeke. Het is toch wel minder dan ik gedacht had. Ik dacht dat er meer pap in die pot zat.

KAREN : Awel, denkt hier ne keer aan. Zo'n privékliniek, dat is een staf van drie of vier verpleegsters per patiënt, in de plaats van twee sloren die een hele gang moeten verzorgen.

BERNARD : Die twee sloren hun uren worden betaald door veertig mensen en in die privékliniek betaalt ge helemaal alleen voor drie weddes. 't Zal in de gewone kliniek ook wel gaan. Snijden is snijden en naaien is naaien. Daarmee gedaan. *(Waggelt tot aan de sofa en gaat in het midden ervan zitten. Daarmee zit de twee- of driezit helemaal vol.)*

KAREN : *(Trekt een verveeld gezicht, maar het zal toch geen zin meer hebben. Ze gaat opnieuw tot aan het terras en doet de deur open.)* Ne mens staat er versteld van hoe weinig mensen hij nog maar kent die de operatie hebben ondergaan. Oei, de Wim is nog rond aan het toeren op zoek naar een parkeerplaats.

BERNARD : Dan had hij maar de parkeerkelder in moeten rijden. *(haalt ondertussen uit zijn jaszakje een stuk chocolade)* Wat zegt gij daarjuist?

KAREN : Dat ik maar weinig mensen ken die die operatie hebben laten doen. Het is dus iets nieuws.

BERNARD : Dat is nu net waar ik een beetje schrik voor heb. Dat lijkt allemaal nog zo nieuw.

KAREN : Pertang als ge die dokter bezig hoorde, dan doet hij dat al jaren.

BERNARD : Ja en zijn uitleg klonk heel goed.

KAREN : Ja, ge hoorde dat hij zijn stiel kent. Wat gaat ge nu doen?

BERNARD : Na een maaltijd mag ne mens toch nog een desserke pakken zeker?

KAREN : Een desserke?! Rijstpap, is dat genen dessert?

BERNARD : Een driegangen menu heeft drie gangen: een voorgerecht, een hoofdsotel en een dessert. Waarover zevent ge.

KAREN : Dat waren drie desserts, pa!

BERNARD : 't Is maar hoe dat ge 't bezieet. Wat zegt gij daarjuist over die dokter?

KAREN : Dat ge hoorde dat hij zijn stiel kent.

BERNARD : Voor die prijs mag dat wel.

KAREN : Ge gaat nu toch niet op die paar honderd euro's kijken zeker.

BERNARD : Neen, neen, ik niet...

KAREN : Hoe wilt ge zeggen?

BERNARD : Onze Wim, die...

KAREN : Daar moet ge geen rekening mee houden, die vindt altijd alles te duur.

Waarom denkt ge dat hij nog altijd met die oude Mercedes rijdt?

BERNARD : Omdat die nog lang niet versleten is en het nog uitstekend doet.

KAREN : Allé, al onze kennissen rijden met ne modernen auto, in schitterende modekleurkes, en hij...

BERNARD : Hij rijdt ook, alleen met iets dat bijna een oldtimer is. *(met een glimlach die verraadt dat hij daar sympathie voor voelt)* Ik denk dat hij het daarvoor doet.

KAREN : Nen ouden bak van 21 jaar, in dat schijtblauw van in die tijd.

BERNARD : Is dat niet exclusief, zo'n oldtimer?

KAREN : 21 jaar is genen oldtimer, hoogstens ne "classic". En moest hij nu nog in een deftige kleur zijn, zo'n opvallende modekleur. Ge ziet van ver, nog voor dat ge tijd gehad hebt om 't model te bekijken, dat het nen ouderwetse bak is.

BERNARD : Nen ouden bak, genen ouderwetse.

KAREN : Allé, zo'n versleten rammelkar.

BERNARD : Tot als ge er aan de lichten naast staat en ontdekt dat die bak nog altijd optrekt gelijk de beste.

KAREN : Mijnen Frans trekt met zijnen nieuwen even goed.

BERNARD : *(Met een klein lachje)* Ja, dat zal wel zijn, maar aan de naftepompe moet ge er waarschijnlijk voor minder geld inkappen om hetzelfde aantal kilometer mee te rijden, als uw Frans in de zijnen.

KAREN : Ja, maar...

BERNARD : En dat is dan nen nieuwe van vorig jaar.

KAREN : En voor zijn klasse is dat nen hele zuinige.

BERNARD : Daar zegt ge het, voor zijn klasse. Neen, Wim heeft bijlange niet altijd gelijk, maar op dat punt wel.

KAREN : *(Voelt dat ze geen gelijk zal halen en gooit het over een andere boeg. Ze komt achter Bernard staan die nog steeds op de sofa zit. Ze begint zijn nek te masseren.)* Heb ik u al gezegd hoe fier ik ben dat mijn vader nog modern genoeg is en mee met zijn tijd om zo'n vooruitstrevende operatie te ondergaan?

BERNARD : In den auto al ne keer of vier, geloof ik.

KAREN : Waar dat gij op let!

BERNARD : Maar zo vooruitstrevend is die operatie nu niet.

KAREN : Als ik zeg dat ze vooruitstrevend is, dan weet ik waarover ik praat. Ik heb nog van niemand gehoord dat...

BERNARD : Als ge hoort dat Schaapkens ze nu toch al zo'n twintig jaar doet...

KAREN : Ja, zo lang past hij het principe toe. Maar die operatie is toch modern zeker, hebt ge dat zelf niet gehoord?

BERNARD : Neen, ik heb dat niet zelf gehoord. D'er moet ergens mastiek in mijn oren gezeten hebben op dat moment.

KAREN : Maar allé, die dokter heeft toch duidelijk uitgelegd dat hij dat nu allemaal anders flikt: geen grote snee meer, maar zeven kleine sneetjes die ze zelfs niet meer moeten naaien, maar gewoon toeplakken met een stripke.

BERNARD : Awel, dat is nu juist iets waar ik geen vertrouwen in heb, zie... Ik zou veel liever hebben dat ze die kleine sneetjes met een klein knoopke van nen fijnen draad dichtknoopten. Maar plakken?...

KAREN : Ze zullen wel weten wat ze doen.

BERNARD : Ik hoop het...

KAREN : Ik vind dat fantastisch.

BERNARD : Als het woord nieuw of modern of vooruitstrevend valt, dan vindt gij alles fantastisch.

KAREN : Gij zoudt liever met een litteken van uwen navel tot aan uw tepels rondlopen zeker?

BERNARD : Allé, 't is, zoals ge zegt, wel een schoon vooruitzicht dat ik daar niet met een litteken van nen halve meter op mijn buik ga moeten rondlopen.

KAREN : Ziet ge nu zelf dat ge d'r eigenlijk ook fier op zijt?!

BERNARD : Dat is geen kwestie van fier zijn, maar van u gemakkelijk voelen.

KAREN : En dat ze zoveel in een keer doen, dat is echt nog niet zo lang de gewoonte.

BERNARD : Zoveel in ene keer? Wat wilt ge nu weer zeggen?

KAREN : Dat hebt ge hem toch zelf horen vertellen. Uw galblaas en uw appendix die gaan er gelijk uit.

BERNARD : Ja, van die galblaas dat heeft hij uitgelegd waarom dat hij dat in ene keer doet.

KAREN : Omdat ge anders binnen de kortste keren galstenen kweekt.

BERNARD : Al heb ik niet goed begrepen waarom.

KAREN : Dat beetje maag dat ge nog overhoudt, stimuleert de galblaas te weinig om haar leeg te maken.

BERNARD : Dat heeft hij ook gezegd, geloof ik. *(staat op en waggelt naar het barmeubeltje en schenkt zich een glas wijn uit.)*

BERNARD : Ook eentje?

KAREN : Nu gaat ge nog drinken ook. Komt daar nu nooit een eind aan bij u?

BERNARD : *(Gaat de keuken in)* Drinken is toch niet eten?

KAREN : Dat is toch ook een pak calorieën?

BERNARD : Ge moet mijn plezier niet verbrodden! Zo een glazeke wijn, dat is een goed slaapmutske. *(Komt uit de keuken met een schoteltje kaasblokjes.)*

KAREN : Dan zullen ze die kaaskes ook eens in liquide vorm moeten uitvinden.

BERNARD : *(duidelijk om af te leiden)* Maar die appendix, daar mankeert toch niks aan, waarom moet die er ook uit?

KAREN : Omdat ge er dan in ene keer vanaf zijt, nietwaar...

BERNARD : 't Is precies alsof ik er van af wil, als ik u hoor. Maar ik wil daar niet van af zijn. Allé, waar is dat nu goed voor?

KAREN : Ge moet nu geen ambetante vragen beginnen stellen, pa. Die mens weet wat hij doet.

BERNARD : Dat neem ik aan, al vind ik het toch nog altijd raar.

KAREN : Neen, ik zeg het nog ne keer, ik ben fier op mijn paatje dat hij dat op zijn ouderdom nog laat doen.

BERNARD : Op mijnen ouderdom? Zeg eens, gij spreekt alsof ik volgend jaar mijn eeuwfeest vier of met moeite Pasen ga halen.

KAREN : Neen, paatje.

BERNARD : Maar 't is toch waar.

KAREN : Veel mensen van uw leeftijd, die gaan toch liever de sukkel op met nog een dieetje meer.

BERNARD : Daar heb ik genoeg aan meegedaan. Ik leefde van dieet naar dieet. (*steekt drie blokjes kaas tegelijk in zijn mond*)

KAREN : Ik weet het en 't is iedere keer nog wat meer afzien om u van alles te ontzeggen. (*langs haar neus weg*) 't Is u aan te zien, merk ik...

BERNARD : En hoe ouder dat ge wordt, hoe meer dingen ge leert kennen die lekker zijn. En in het begin zijn ze ook allemaal gezond. Allé, volgens de reclamejongens toch.

KAREN : 't Moet ook verkopen, hé pa.

BERNARD : Vooral aan Trezen zoals gij, waar het woordje "nieuw" al genoeg voor is om uit den bol te gaan.

KAREN : Aan al die nieuwigheden is zwaar onderzoek voorafgegaan en het is altijd een verbetering voor ons leven.

BERNARD : Een verbetering, dat is nog de vraag, maar het maakt ons leven wel altijd gemakkelijker, daarin hebt ge gelijk. Maar, en daar ging het over, de diëten haalden niets uit, het werd steeds moeilijker en het zat mij allemaal tot daar. (*Na dat gebaar van 'het zat me tot daar', bukt hij zich amechtig naar voren en neemt een praline uit een schaalte op de salontafel.*)

KAREN : Maar nu hebt ge het lef om te kiezen voor de radicale oplossing. Daar ben ik echt fier op. (*Ziet nu de praline in zijn mond verdwijnen. Ze wil geërgerd reageren, maar slaat de gedachte bijna letterlijk van zich af*)

BERNARD : Zeg, dat kleedje dat ge zo graag zoudt gehad hebben, uwen Frans heeft nog altijd niet gebeten zeker?

KAREN : Wat heeft dat er nu mee te maken? We zijn wij niet over kleedjes bezig, maar over die operatie...

BERNARD : En ondertussen hebben we al zes keer gehoord hoe fier dat gij zijt op uw paatje.

KAREN : Dat is ook zo.

BERNARD : 'k Geloof u... 't Is precies dat Frans hard van afgang is en dat papake dat kleedje mag betalen.

KAREN : Frans heeft daar niets mee te maken.

BERNARD : *(alsof hij het niet gehoord heeft)* Want ge hebt het al gekocht, hé? En zonder dat het mocht van Franske?

KAREN : *(reageert verveeld, maar het is duidelijk dat haar vader gelijk heeft)* Ge gaat nu toch niet ambetant doen, zeker?

BERNARD : Doe ik ambetant?

KAREN : Maar neen...

BERNARD : Maar ik heb gelijk. Dat is het probleem zeker?

KAREN : *(beetje bokkig)* Nee, ik mocht niet van Frans, maar hij weet van niets en binnen een week of twee drie is hij dat vergeten en trek ik het ne keer aan en dan vindt hij dat mooi en hij spreekt er niet meer van...

BERNARD : *(binnenpretje)* Tot dat hij ontdekt dat die honderdvijftig euro van het kleedje van de spaarrekening voor de reis naar Turkije zijn gegaan. En dan zal 't kot te klein zijn.

KAREN : Ik zal er nog wel iets op vinden, *(snijd hem het woord af)* voordat hij dat te weten komt.

BERNARD : Natuurlijk zult ge d'r iets op vinden. Ne keer lief tegen papake zijn, hem oppompen met een fier gevoel en nog ne keer of twee zeggen hoeveel het juist kostte, want ik zeg hier nu wel honderdvijftig, maar dat was het niet, geloof ik, als ik het mij goed rappeleer.

KAREN : Neen, het was niet juist honderdvijftig euro, het was honderddrieënzestig euro.

BERNARD : Allé, ik zal tweehonderd euro op die spaarrekening storten, morgenvroeg.

Scène 01.02

(Zoonlief komt plots binnen. Terwijl hij zijn sleutels wegsteekt in zijn jaszak, gromt hij iets in de aard van...)

WIM : Hier een parkeerplaats vinden, dat is een kunst.

BERNARD : (*alsof hij het niet echt begrijpt*) Hoe wilt ge zeggen, Wim?

WIM : Om hier een parkeerplaats te vinden daar moet ge nen artiest voor zijn, of ge moet er nen hele dag voor op vinkenslag liggen.

BERNARD : Ja, we hebben allemaal nen auto en we moeten die allemaal ergens kwijt geraken, zeker...

WIM : Die Turken van hierboven die hebben allemaal nen auto, met zovelen als dat ze zijn in die huishoudens, en die nemen heel 't straat in.

BERNARD : Ge kon toch in de parkeergarage gaan staan? 'k Heb het u nog gezegd.

WIM : Ik sta daar niet graag. Dat is daar veel te donker en met al die bruine in de geburen...

BERNARD : Ook goed, maar ge moest niet zoeken naar een plaatske. Mijnen auto staat er niet, die staat in de garage. En zolang hij niet terug is, kunt ge altijd daar gaan staan. Daarbij, als 't over die bruine gaat, hé: Yussef en Bayram, die zijn gaan werken, die hun auto's staan er ook niet.

WIM : Precies alsof ze maar die twee gasten hebben.

BERNARD : Die twee andere gasten zijn op reis, hun wagen staat ergens in een garage in Zaventem.

WIM : En pere zijnen auto?

BERNARD : Ge moet dat niet op die gasten steken.

WIM : Ik steek dat niet op hen en het zal wel zijn zoals gij dat zegt, maar ik heb wel vier keer de parking moeten rondrijden voordat ik kon staan en het was wel zo nen donkeren die wegreed, voor ik kon parkeren.

BERNARD : Wees blij dat hij wegreed of gij waart nog aan het toeren. (*Neemt nog een pralineke*)

WIM : Gij vindt dat precies nog plezant ook.

BERNARD : Neen, vooral lekker moet ik zeggen.

WIM : Ik heb het over heel die parkeertoestand hier.

BERNARD : Ik vind dat ook heel erg... voor u.

WIM : Waarom geloof ik dat nu niet echt?

BERNARD : Omdat ge nen contrarie vent zijt...

WIM : Ach, dat zegt gij altijd...

BERNARD : En ik heb gelijk. Daarbij, ge kunt nu toch ook niet willen dat in een blok waar veertig procent van de bewoners van allochtone afkomst is, er alleen 'witten' hun auto op de parkeerplaats zetten.

WIM : Alleen dat al is een reden om hier te verhuizen.

BERNARD : Luistert in het vervolg naar uw vader en zet u op mijn plaats in de parkeerkelder.

(Karen voelt aan dat er waarschijnlijk woorden van komen, komt er snel tussen, maar wel met de verkeerde opmerking.)

KAREN : Ik zegde net, Wim, hoe fier we op vader zijn, dat hij de knoop heeft doorgehakt en voor zo'n drastische en degelijke oplossing heeft gekozen.

WIM : Awel, daar wou ik het ook nog eens over hebben, zie.

BERNARD : *(draait zich naar Karen)* Wat had ik gezegd?

WIM : Ik vind dat vader wel heel snel beslist heeft.

KAREN : Allé nu! We zijn er al weken over aan het praten en nu vindt gij dat te snel beslissen.

WIM : We gingen alleen ne keer op visite om uitleg te krijgen.

KAREN : En die hebben we gekregen.

WIM : Ja, die hebben we gekregen. Die dokter zijnen uitleg is nog niet koud of onze pa zet zijn handtekening onder dat papier.

BERNARD : Juist. En voilà, over een paar weken ga ik al onder het mes. Goed hé?

WIM : Vader, hebt ge niet wat snel getekend? Een week dat is rap, zenne...

KAREN : *(Vergoelijkend)* Over veertien dagen, Wim. Volgende week moet hij naar de huisarts om zijn bloed te laten trekken en een cardiogram te nemen.

WIM : Waarom deed die dokter dat nu niet, nu we daar toch waren?

KAREN : Omdat onze pa niet nuchter was, zeker?

WIM : Vader, hebt gij niet wat snel getekend?

BERNARD : *(doet alsof hij haar uitleg niet gehoord heeft)* Dat zijn te serieuze vragen.

Ik zit hier alleen maar na te hijgen in mijne zetel omdat ik pompaf ben van dikkingheid.

KAREN : Ja, dat is ook iets dat die lift stuk is. Nu hebben we de vijf verdiepingen te voet met de trap moeten doen.

BERNARD : Juist. En dat doe ik nu al een hele week lang en dat kost mij iedere keer twintig minuten traplopen en een kwartier om op mijn positieven te komen. Wim, in de frigo staat nog een overschotje spaghetti, pakt dat ne keer, want ik voel de honger als ik nog maar aan die trappen denk.

WIM : *(Gaat het potje halen terwijl hij zegt:)* We dwalen af, daar ging het niet over.

BERNARD : Ik weet het jong, ik weet het.

WIM : *(Komt terug met het kommetje en geeft het aan zijn vader.)* Hier. Het gaat niet over die kapotte lift, zenne...

BERNARD : Maar het gaat ook niet over uw pezeweverszweet, iedere keer als ge die trappen doet. Daarbij zoveel keer doet gij die trappen niet, want zoveel keer zie ik u hier niet meer, de laatste tijd.

WIM : Als ge niet zo dik waart, dan waren die trappen niets.

BERNARD : En dan vindt meneer dat ik te rap beslis om mij te laten opereren om te vermageren.

WIM : *(Verongelijkt)* Dat gaat daar niet over.

BERNARD : Waarover gaat het dan wel, Wimmeke?

WIM : Er zijn toch diëten genoeg, waarmee ge kunt proberen af te vallen?

BERNARD : Juist. Ik kan mij ook nen hele voormiddag bezighouden met de trappen op en af te lopen, daarvan vermagert ge ook, zeggen ze.

WIM : En daarbij: een week lang? Wilt gij zeggen dat die lift al een week buiten dienst is?

BERNARD : Negen dagen, om precies te zijn.

WIM : Vroeger zou dat toch niet waar geweest zijn.

BERNARD : Niet zeveren, vroeger heeft de lift ook al in panne gestaan.

WIM : Weet ik niets van.

BERNARD : Toen uw moeder van u moest bevallen, stond ze ook in panne. (*tegen Karen*) Ze is al die trappen naar beneden gegaan naar den taxi die haar naar de kliniek bracht. We waren er maar juist op tijd. (*keert zich terug naar Wim*) Nog ne minuut later en ge waart op de gang geboren.

KAREN : Of in den taxi...

WIM : Vroeger stonden ze hier binnen het uur om te kijken wat er aan mankeerde.

BERNARD : We hadden daar geen uur voor, ge kwam zo rap, dat we wel langs de trap moesten.

WIM : Maar ja, wat wilt ge in nen blok met zoveel vreemden...

BERNARD : In zo nen blok met zoveel vreemden, die blijkbaar geweldig zwaar op uw maag liggen, komen ze even rap, misschien nog rapper als vroeger.

WIM : Allé ja, we zien het.

BERNARD : Alleen, als dat stuk dat kapot is van China of van India moet komen, dan kan dat een tijdje duren.

WIM : Kunnen ze dat stuk hier niet maken?

BERNARD : En dan zeggen dat er hier te veel Chinezen of Indiërs rondlopen zeker?

WIM : Geeft toe dat er in onzen tijd hier in de blokken bijlange zoveel vreemden niet woonden, pa.

BERNARD : Ja, g'hebt gelijk. In die tijd liep het hier vol van de kleine pagadders, die overal bellekentrek gingen doen.

WIM : Dat waren maar kinderstreken...

BERNARD : Jaja, nu ook... Maar toen... in de zomer waren er hier gasten die van den enen balkon naar de anderen met ballonnekes vol water smeten, of papieren vliegerkes naar beneden lieten, zodat de ouwkes die hier toen woonden geen seconde rust hadden. Zo was dat in onzen tijd.

WIM : Pa, ge overdrijft.

BERNARD : En daar kunt gij niet veel op zeggen, Wim, want ge waart een van de beste vliegervouwers van den blok en uw ballons gingen gewoonlijk altijd naar de verkeerde balkons omdat er juist te veel water in was.